

[Statsministeren.]

komme ind i EF, og det burde vel egentlig være en fælles interesse. Jeg har ikke sagt, der var noget galt med EF's u-landspolitik. Det tror jeg heller ikke der er, men derfor kunne det jo godt være, vi kunne tilføje den noget godt, og hr. Gert Petersen og jeg, der har haft et nært samarbejde i FN, ville jo nok kunne finde ud af det sammen.

Hr. Frode Jakobsen sagde på et tidligere tidspunkt i debatten, at sand internationalisme, sandt internationalt samarbejde, byggede på, at man bevarede nationernes identitet. Vel, lad det være lidt overdrevent nationalistisk og lidt for meget gaullistisk, men der er jo megen sandhed i det. Jeg vil mene, at vi i vores samarbejde i EF skal bevare vores nationale identitet, og jeg er helt sikker på — men her vil handelsministeren senere udtale sig — at vi bevarer vores fulde selvstændighed på skattepolitiske, socialpolitiske, boligpolitiske, fordelingspolitiske områder, og det er for det parti, der sidder inde med denne mindretalsregering, noget meget, meget væsentligt. Det betyder, at de forbehold, som den danske udenrigsøkonomiminister tog, har han fået bekræftelse på, også på den måde, som formanden for markedsudvalget har sagt det.

Til hr. Maigaard, der omtalte mig som en meget mild og landsfaderlig statsminister — og det er jeg da meget taknemlig for, jeg synes, at hr. Maigaard er en meget mild og forhandlingsvenlig SF'er, som det glæder mig at møde på EF-møder ude omkring i landet — vil jeg gerne sige, at jeg har talt med Willy Brandt om disse ting, og det er så helt givet, at den tyske forbundskansler ikke har nogen tanke om en EF-hær, det er fuldstændig givet. Vi kan alle sammen, som jeg antydede før, få vanskeligheder både i et tv-interview og i et dagbladsinterview, men jeg går da ud fra, at hr. Maigaard og hans parti ganske som vi i socialdemokratiet virkelig føler, at den udenrigspolitik, Willy Brandt har ført, er det rigtige, er en udenrigspolitik, vi ønsker støttet, og at vi ved at gå ind i EF styrker og støtter den afspændingspolitik mellem øst og vest, der er en direkte dansk interesse.

(Kort bemærkning).

Poul Dalsager: Jeg er naturligvis klar over, at fru Helle Degn har svært ved at svare på

alle de spørgsmål, der nu bliver rejst, i en kort bemærkning, men mine spørgsmål kan besvares på ganske få sekunder, og jeg vil gerne gentage dem her: er der nogen, der giver mere u-landsstøtte end EF-landene, og i så fald hvem? Er der nogen lande, der har haft en større stigning i importen fra u-landene end EF-landene, og i så fald hvem? Det kan nævnes ganske kort og let og elegant, så det skulle ikke være svært at svare på.

Ministeren for europæiske markedsanliggender (Ivar Nørgaard): Fru Helle Degn savnede et direkte svar fra mig på et spørgsmål. Jeg mente, at jeg havde besvaret det fuldt ud, idet jeg opfattede det som helt identisk med et spørgsmål, fru Ritt Bjerregaard stillede. Men jeg forstår, at anden gang fru Helle Degn var oppe, understregede hun, at det væsentlige i spørgsmålet var, om vi havde fået sikkerhed for, at vi selv kunne føre vores egen nationale fordelingspolitik og gøre det på nationalt ansvar, og at det skulle jeg have sikret ved, at det blev nedfældet i tiltrædelsestraktaten. Men dér må jeg fortælle fru Helle Degn, at den traktat, vi har skrevet under, kun kan indeholde de forpligtelser, vi påtager os, og det, vi har forhandlet os frem til. Man kan ikke stille betingelser i et dokument, man forhandler med fællesmarkedet om, om at undgå noget, som overhovedet ikke indeholdes hverken i Romtraktaten eller i nogen andre traktater.

Det, der er tale om, er, at jeg har foranstaltet, at det er blevet protokolleret, på samme måde som hele baggrunden for debatten om den selvstændige fordelingspolitik er protokolleret, nemlig Ministerrådsbeslutningerne i forbindelse med en økonomisk-monetær union. Jeg rejste netop problemet på baggrund af beslutningerne om den økonomisk-monetære union, hvor der i debatten herhjemme var en fortolkning af denne beslutning i retning af, at det kunne forstås, som om man også var ved at beslutte sig til, men altså ikke havde gjort det endnu, i anden og tredje fase at skulle føre en fælles socialpolitik. Andre lande havde taget forbehold og havde fået deres fortolkninger nedfældet i forbindelse med Ministerrådets beslutning, og det forbehold, jeg altså tog, og som jeg oplæste i forbindelse med fru